

се възползувалъ отъ случая и се съединилъ съ команитѣ срѣщу византийцитѣ¹⁾).

Като нишка за прѣдположението, че възстанието подъ Асѣнъ и Петръ се почва близо до Сливенъ, или по-добрѣ, между него и Търново, ще послужи и писаното отъ хроничитѣ за туй епохално събитие. Отъ панегирика на М. Акоминатъ се вижда, че наканенитѣ за освобождението си българи подъ Асѣнъ заграждатъ Желѣзнитѣ Врата и укрѣпляютъ всѣка проходима пѣтека въ планинитѣ²⁾. Императорътъ, макаръ и да можелъ да прѣсече тоя пѣтъ и Желѣзнитѣ Врата, прибѣгналъ къмъ военна хитростъ, тъй като нападалъ на българитѣ отъ неочаквани мѣста и то въ планинитѣ³⁾. Очевидно е, че съ тия тѣсни пѣтеки и Желѣзнитѣ Врата се визиратъ и сливенскитѣ покрайнини, прѣзъ които е минавалъ правиятъ пѣтъ отъ Ц-дъ за новата българска столица⁴⁾. По Акомината и Никита, българитѣ се съюзяватъ съ команитѣ, като се сговорватъ, щото послѣднитѣ да заематъ една крѣпостъ около Балкана, за което имъ била обѣщана условена плата, като имъ се дало и позволение да прѣминатъ прѣзъ Желѣзнитѣ Врата и да нахълтатъ въ византийскитѣ градове, за да опустоша-

1) Въ допълнение на казаното за васалитета и даже независимостта на личности, не византийци, прѣзъ въпросното робство, ще послужатъ и имената на нѣкои коменданти въ българскитѣ покрайнини. Така, въ Силистра се подвизавалъ нѣкой си Тата (ср. печенежкото име Татушъ; ;българското Татунчо въ нар. пѣсни; име Татю въ Сливенъ—фамилия Татевци). Въ друга крѣпостъ, вѣроятно между Прѣславъ и Силистра, е билъ Сачо (ср. днешното Цачо). Анна Комнена не е толкова наклонна да споменува подобни „варварски“ имена, защото „тѣ обезобразявали елегантното тѣло на историята (*nam aportat nominatim laudare viros inter barbaros nobilissimos licet historize elegantiam vocabula de forment; I 323*). За по-горѣ: Скилица 741 и М. Аталиота, 302.

2) Tafel за Акомината и Успенски за Асѣна 119.

3) Тия мѣста ще сж край черноморския брѣгъ, отъ Анхиало на горѣ. Съврѣменикътъ R. de Clari пише, че България е една много силна страна, отвсѣкждѣ заградена и има само единъ входъ: *si est Blakie une moult fort tere qui toute est enclose d'unes montagnes si que on n'i puet entrer ne issir, fors par 1 destrait*, изд. Paul. 51; тѣзи планини сж Балканската верига, но не се посочва името на „едничкия“ проходъ (*destrait*).

4) Успенски, 122.